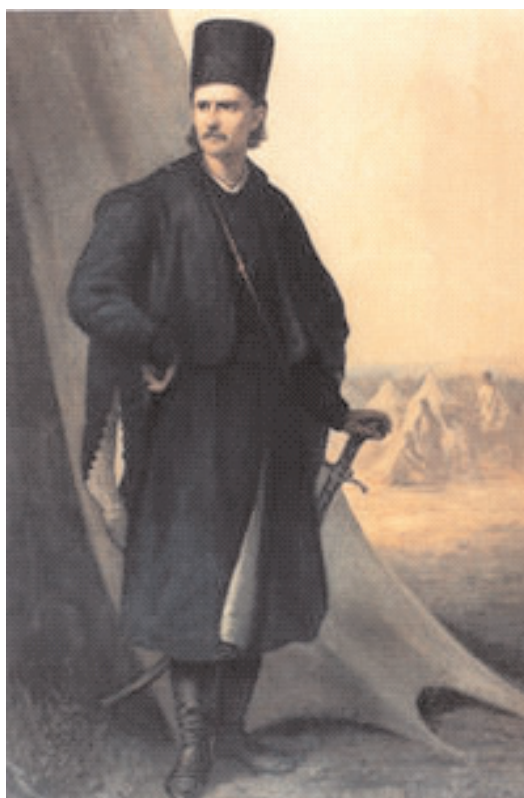

„Cel dintâi act al oricărei acțiuni naționale este tărâmul școlar”.
Spiru Haret

ANUL I, NR.2 * MAI-IUNIE 2008

PANDURUL

DE PADEȘ

**REVISTĂ DE CREAȚIE, INFORMAȚIE ȘI DIVERTISMENT A
ELEVILOR ȘI CADRELOR DIDACTICE**

PANDURUL DE PADEȘ

ANUL I, NR.2, MAI-IUNIE 2008

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Președinte de onoare:

Prof. PORA CONSTANTIN - Director

Redactor șef:

Înv. VIOREL POPESCU

Redactor șef adjunct:

Institutor LUIZA-ADELA IONICĂ

Redactori:

Înv. MARIA POPESCU
Instit. RODICA CLOȘANU
Elevi: ȚEPĂRDEA ALEXANDRU
LICĂREȚ ANDREI
STANCIU DIANA
CLOȘANU DIANA
POPESCU IONUȚ
REMETEA CRISTINA

Colaboratori:

Educat. MIHAELA PĂUN
ANA-MARIA RĂUȚ
Instit. DANA CÂLCIOI
Prof. MARIA-ELISABETA DIACONU

Tehnoredactor:

Prof: NICOLAE DIACONU

Adresa revistei:

Școala cu clasele I-VIII Padeș
Localit. Padeș, jud. Gorj
Telefon: 0253471290
Fax: 0253471291

ISSN: 1844-2854

Autorii își asumă întreaga răspundere pentru toate informațiile cuprinse în text, pentru opiniile și atitudinile exprimate, precum și pentru plagiat sau piraterie intelectuală. Textele publicate nu se restituie. Corespondența se primește pe adresa redacției sau email viorelpopescu55@yahoo.com

RĂDĂCINI

(continuare din numărul trecut)

Cu ordonanța nr. 68928/1924, Ministerul aprobă ca școala să poarte numele „TUDOR VLADIMIRESCU”. În 1926, pe lângă școală, ia ființă Biblioteca Populară care are peste 700 volume, din care jumătate sunt primite de la Biblioteca „I.G.Bibicescu” din Drobeta Turnu-Severin. În anul 1933, înv. Elena N. Spineanu donează școalei o farmacie evaluată la 3.500 lei, procurată prin Casa Școalelor; iar Banca Populară, contribuind din fondul cultural cu suma de lei 5000, și înv. N. Spineanu cu 3000 lei, s-a cumpărat un aparat de radio cu 6 lămpi.

Până în 1902, școala a funcționat în Casa Sfatului Sătesc și case particulare, iar de la 1902 în localul său, care a fost construit pe terenul donat de Ion Purec ajuns, prin colonizare, percepător la Cernavodă. În jurul școalei, curtea ocupa circa 250 metri pătrați.

Localul e construit de săteni, cu ajutorul și după planul Casei Școalelor, din piatră, cu două săli de clasă și cancelarie.

În 1930, directorul școalei, fiind ales consilier județean a stăruit și a obținut din partea Prefecturii județului un ajutor de 30.000 lei, cu care s-a înlocuit șita de pe școală cu țiglă, s-au ridicat două coșuri și s-a făcut scara. Prefect al județului era C. Danciu, profesor la liceul „Traian” din Severin, originar din Costești-Mehedinți.

În anii 1957-1958, școlii i s-a ridicat un etaj cu două săli de clasă și cancelarie. Director al școlii era Popescu Gheorghe.

Școala a funcționat cu 4 săli de clasă până în anul când a început, legată de vechiul local, construcția unui nou local de școală cu etaj, cu săli de clasă spațioase și sală de sport. Directori de școală, în această perioadă, au fost domnii: Baculescu Cornel, Bratiloveanu Gheorghe, Spineanu Vladimir, Balosin Constantin, azi pensionari. Primar al comunei era Gheorghe Morega. Astăzi școala funcționează într-un local modern, dotat cu calculatoare și internet. Cadrele didactice, 4 învățătoare, 2 educatoare și 10 profesori păstoresc un număr de aproximativ 170 de copii.

Director al școlii este domnul profesor CONSTANTIN PORA, fiu al satului și fost elev al acestei școli, la care am rugămintea de a depune diligențele necesare ca școala să revină la vechiul nume pe care l-a avut (Școala „Tudor Vladimirescu”). Nu cred că este o onoare mai mare pentru această școală decât aceea de a purta numele celui care a pornit din aceste locuri și care „a îmbrăcat cămașa morții”, pentru bunăstarea „norodului”.

Înv. Viorel Popescu, Școala primară Apa-Neagră

„Înainte de orice, scopul unei cărți este să te facă să gândești.” (H. de Balzac)

MONUMENTUL DE LA PADEȘ

Urmașii pandurilor, locuitorii din Gorj și Mehedinți, primii din țară care au avut ideea să înalțe un monument lui Tudor Vladimirescu și a pandurilor săi, au gândit și au împlinit această îndatorire firească.

La aniversarea centenarului revoluției din 1821, locuitorii din Padeș plănuiau ca pe locul unde s-au adunat fruntașii la chemarea lui Tudor, unde s-a citit Proclamația și de unde s-a pornit revoluția, în câmpia de lângă satul din Lunca Motrului, să se înalțe un monument, în semn de omagiu adus strămoșilor lor.

Comitetul Școlar din Padeș, întrunit în ziua de 1 mai 1921, din inițiativa învățătorului N. I. Spineanu „ca în ziua de 1 iunie anul curent, când se sărbătorește centenarul lui Tudor Vladimirescu în județul Gorj, să sărbătorim și în comuna noastră 100 de ani de la moartea marelui Țăran Român, mai ales că, din frumoasa câmpie a Padeșului - *Câmpia Soarelui*, a pălpăit pentru prima dată drapelul libertății și dreptății, ridicat de Tudor cu ocazia proclamării revoluției de la 1821”. Menționăm că la acea dată comuna Padeș făcea parte, din punct de vedere administrativ, din județul Mehedinți.

Firește, un monument în adevăratul sens al cuvântului, așa cum și-l doreu pădeșenii și așa cum arată el astăzi, nu putea fi ridicat imediat. Era o lucrare măreață, care necesita strângerea de fonduri, organizarea unui adevărat șantier, muncă și timp. Dar, cum menționează ziarul Cerna din 16 septembrie 1923, un semn al omagierii lui Tudor Vladimirescu tot a rămas pe câmpia de la Padeș: „aproape în mijlocul câmpiei, Comitetul Școlar din Padeș, prin îndemnul însușit al domnului învățător Spineanu, a îngrădit, în centrul meterezelor lui Tudor, un loc de 2 metri pătrați, în care a ridicat un obelisc (de fapt o troiță) cu însemnarea Tudor Vladimirescu 1821-1921.”

Acesta a fost primul monument, pe locul unde Tudor Vladimirescu a strâns pandurii în acea friguroasă zi de 23 ianuarie 1821, depunând jurământ și lăsând prima proclamație către țară: o troiță din lemn, simplă, cu un înscris tot atâta de simplu. 6 ani mai târziu, sub conducerea aceluiași entuziast Comitet Școlar, pădeșenii au început demersurile pentru înălțarea monumentului de piatră, acel monument care domină și acum, măreț și dârz - cum va fi fost și chipul viteazului căpitan de panduri - peste întreaga câmpie din Lunca Motrului.

Arhitectul State Baloșin a întocmit planurile pentru ridicarea monumentului. Ochiul lui de artist al formelor și liniilor îl vedea ca o alcătuire masivă de piatră, din trunchiuri de piramidă suprapuse, asemănându-se la scară, cu celebrele piramide ridicate pe Valea Nilului de puternici regi egipteni. Una dintre variante prevedea chiar și o criptă, unde osemintele lui Tudor - dacă ar fi fost găsite să-și afle lăcaș și să se fi odihnit în apropierea pădeșenilor, care-l urmaseră cu entuziast și încredere în lupta pentru recăștigarea drepturilor răpite. Căutarea a fost însă zadarnică, înprejurările neclare ale morții Slugerului și, cei 100 și ceva de ani al căror val se așternuse peste lume nemaîngăduind să fie descoperite rămășițele sale pământești. Varianta la care s-a oprit până la urmă arhitectul, „văzută de serviciul tehnic al județului Mehedinți și aprobată de Comitetul Școlar Padeș”, preconiza o construcție fără criptă, masivă, pe un trunchi de piramidă, spijinindu-se monumentul propriu-zis, cu reliefuri laterale din bronz, care să înfățișeze mersul revoluției, iar deasupra o troiță.

În primăvara anului 1928 a fost stabilit definitiv terenul ce urma să fie destinat amplasării monumentului: circa 150-200m. Mulți dintre săteni care dețineau pământ în zona aceea l-au cedat pentru monument, iar altora, mai săraci li s-au acordat despăgubiri.

Abia la 1 iunie 1933 s-a desfășurat licitația publică pentru angajarea unui antreprenor care să execute lucrările, a căror valoare ajungea, conform devizului întocmit de State, la 163.910 lei.

Prof. DRÎND VICTORIA
Școala Generală Motru-Sec

„Înainte de orice, scopul unei cărți este să te facă să gândești.” (H. de Balzac)

Tudor Vladimirescu - o mare personalitate istorică

Printre marile personalități ale istoriei poporului român se află și Tudor Vladimirescu, cel s-a jertfit pentru eliberarea socială și națională. S-a născut în SE Gorjului pe dealurile din stânga râului Gilort, în prelungirea satului Andrești. Părinții săi erau mosneni, însuflându-i dragoste de muncă, adevăr și de pământul natal, pe care-l muncea cu mare trudă.

Părinții săi se numeau Constantin și Ioana, iar frații Papa și Dima Constandina.

Anii copilăriei i-a petrecut alături de fratele său Papa, în satul natal. Primele notiuni de scriere i le-a dat preotul satului, Părvu Ciuhai. Când a împlinit 12 ani tatăl l-a dus la Craiova la o rudă a sa pentru a învăța carte. Observând că îi plăcea cartea, ruda sa, Lupu Candicaru l-a prezentat la curtea boierului Ioan Glogoveanu, care având un copil de aceeași vârstă, l-a primit și a învățat cu fiul acestuia. După absolvirea scolii, boierul Nicolae Glogoveanu l-a oprit slujbas la curte.

Tudor a căpătat încrederea boierului Dumitrache Bibescu al cărui tata era gorjean și avea fii pe Gheorghe și pe Stirbei, viitori domnitori ai Țării Românești. El a devenit apoi mare comis și vataf de plăi la Closani.

A luat parte la războiul ruso-turc, luptând de partea rusilor, ca ofiter rus, cu gradul de porucic (locotenent). Pentru faptele de vitejie în luptele de la Sud de Dunăre împotriva turcilor, Tarul Alexandru l-a decorat pe Tudor cu ordinul Sfântul Vladimir cu spadă. Pentru că a avut curajul să lupte împotriva turcilor, sultanul i-a cerut domnului Țării Românești să-l ducă pe Tudor la Constantinopol și să fie pedepsit. Aflând de aceste intenții, Tudor s-a refugiat din București la Târgu Jiu la Vasile Moangă, prietenul său, care cu ajutorul egumenului de Mănăstirea Lainici l-a scăpat. Cu pasaport străin, Tudor a trecut în Transilvania și Ungaria, ajungând apoi la Viena.

Cât a stat la Viena, Tudor l-a cunoscut pe contele Capodistria, ministru de externe al Rusiei, grec de origine și fruntas al Eteriei. Tudor încheie o înțelegeră de colaborare

cu conducătorii Eteriei.

Duminică 23 ianuarie 1821, Tudor a ajuns la Pades, unde îl aștepta Dumitru Garbea cu pandurii strânsi. Tudor a dat citire Proclamației de la Pades, adresându-se tuturor locuitorilor țării.

Tudor era salutat de popor ca un mântuitor și ca un zeu ocrotitor și denumit Domnul Tudor.

El a dat dispoziții pentru fortificarea Mănăstirii Tismana. Sub comanda fratelui său Papa, el a instalat la Strehaia o garnizoană de 200 de oameni, apoi s-a îndreptat spre Mănăstirea Motru. După ce și-a asigurat stăpânirea celor 3 mănăstiri întărite - Tismana, Strehaia și Motru, s-a îndreptat spre Tântăreni timp de 2 săptămâni între 14-21 februarie 1821, pentru a se ocupa de instruirea pandurilor săi.

Aflând de sosirea lui Ipsilanti la Iasi, Tudor a părăsit tabara de la Tântăreni și s-a îndreptat spre Slatina. La 4 martie 1821 a hotărât să-l trimită pe Ioan Solomon la Craiova pentru a împiedica intrarea turcilor în Oltenia. La 10 martie, Tudor a plecat spre București cu armata sa, mergând 25 km pe zi, iar la 16 martie 1821 a ajuns cu oastea la Bolintin. La 21 martie 1821, Tudor a intrat cu pandurii săi în capitală, stabilindu-și tabara la Cotroceni.

Intrând în București, eteriștii și-au stabilit tabăra la Colentina, dedându-se la numeroase acte de violență împotriva populației. Când boierii au fugit de la Brașov și nu se mai putea conta pe intervenția Rusiei, domnia lui Tudor reprezenta singura forță organizată a țării care putea apăra țara.

La mijlocul lunii aprilie 1821, Tudor a publicat sub titlul de "Cereri ale norodului românesc", program de reformă concepând suprimarea taxelor pe exportul vitelor și mărfurilor, desființarea vămilor interne și menținerea vămii la granișă de 3% ca pe timpul lui Alexandru Ipsilanti, sistarea plății taxelor abuzive impuse de Caragea și Al. Sutu, excluderea străinilor din funcții publice.

Întâlnindu-se la Fântâna lui Movrocheni, cu Ipsilanti l-a acuzat de trădare și de rea cre-dință la care Tudor i-a dat replicile că "se află cu

sabia în țara sa și că "două săbii nu pot încapea într-o teacă".

El părăsește tabara de la București și se stabilește la Târgoviste, refuzând să se unească cu turcii pentru a-i ataca pe eteriști. Eteriștii însă nu s-au alăturat lui Tudor ca să lupte împotriva turcilor, ci au pus în aplicare complotul pentru curmarea vieții lui Tudor. Aceștia aveau infiltrați în tabara lui Tudor mai mulți agenți printre care Hagi Prodan și Iordache Olimpiotul.

În timp ce Tudor se afla la Golesti, Iordache însoțit de 50 de arnăuți i-a tăiat drumul și i-a cerut să se unească oastea cu cea a eteriștilor. Buna ordine în tabara lui Tudor i-a împiedicat pe eteriști să-și pună complotul în aplicare.

Severitatea lui Tudor le-a permis lui Hagi Prodan și altora să exploateze nemulțumirea unora dintre căpitani pandurilor care chiar dinaintea plecării oastei din București ar fi intrat în complotul urzit. Aflând de aceste știri, Tudor le-a cerut să-și dea în scris că-l vor urma în toate, dar 4 dintre aceștia: Ioan Oarca, Ghiță Cutui, Iancu Enescu și Ionită Urdăreanu au refuzat să se supună. În seara de 24 mai 1821 Ionită Urdăreanu a fost spânzurat de o salcie, iar un alt capitan de panduri a scăpat în urma intervenției unor ofiteri.

A doua zi, Iordache Olimpiotul și Tarmache, însoțiti de 25 de arnăuți, au venit la Tudor Vladimirescu să-i ceară socoteală de moartea lui Urdăreanu și a celor 24 de panduri. Iordache l-a acuzat de trădare prezentându-i scrisorile către pașa de Silistra și i-a citit legământul față de Eteria.

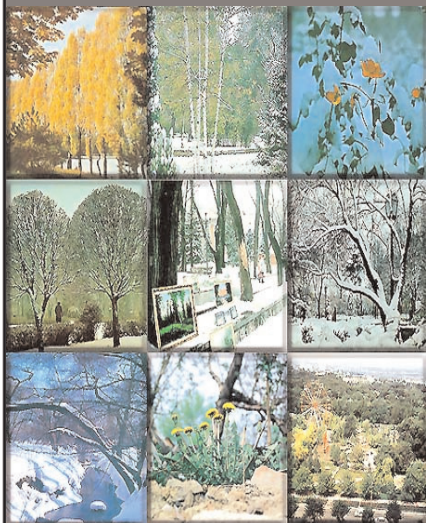
Tudor a fost dezarmat, legat și trimis la Târgoviste. De frica adevărului, Ipsilanti nu l-a mai trimis tribunului Eteriei, ci l-a predat unor ofiteri credincioși ai săi, lui Lassani și Caravia. După ce o noapte întreagă l-au schingiuit pe Tudor l-au asasinat despicându-i cu săbiile capul de trup, în dimineața zilei de 27 mai 1821. Astfel a pierit domnul Tudor, sufletul și martirul renasterii României.

El a început ca un erou și a sfârșit ca un martir.

Învățătoare POPESCU VIOLETA, Șc. gen. "NICOLAE CARANDA" Glogova

„Înainte de orice, scopul unei cărți este să te facă să gândești.” (H. de Balzac)

DE UNDE PROVINE NUMELE LUNILOR ANULUI

Ianuarie - de la zeul Ianus, zeul deschizător de porți. Popular i se spune gerar.

Februarie - de la latinescul februius, luna lui Februus, zeul roman al purificării. Popular i se zice luna lui Faur.

Martie - de la Marte, zeul războiului la romani. Popular i se zice mărțișor.

Aprilie - de la latinescul aprilis. Popular i se spune florar sau prier.

Mai - de la numele zeiței Maia, protectoarea vegetației. Popular i se zice frunzar sau Arminden.

Iunie - de la lunona, zeița romană care proteja câmpiile

roditoare. Popular i se zice cireșar.

Iulie - de la omul de stat roman Iulius Cezar (100-44 î. Hr.). Popular i se zice luna lui Cuptor.

August - de la împăratul roman August Octavian (68 î.Hr.-14 d. Hr.). Popular i se zice gustar.

Septembrie - de la latinescul septem (șapte). Popular i se spune răpciune.

Octombrie - de la latinescul october (luna a opta). Popular i se zice brumărel.

Noiembrie - de la latinescul november (luna a noua). Popular i se spune brumar.

Decembrie - de la latinescul december (luna a zecea). Popular i se zice luna lui Andrei

Culese de Popescu Ionuț, cls. a VII a, Șc. gen. Padeș

ADIO VACANȚĂ!

Zile însorite, valuri jucăușe, poteci necunoscute de munte, prieteni noi, cântec și veselie, mii și mii de jocuri... Toate au trecut... ca un vis, ca o părere... Când mă întorceam emoționat spre casă, strângând la piept diploma și cărțile primite în dar, răsplata unui an de muncă merituos, fredonam bucuros cântecul vacanței pe care toți copiii din această țară îl știu: „A sosit vacanța / Cu trenul din Franța”.

Atunci, în acele clipe, credeam că vacanța va ține la nesfârșit cât timp se va opri în loc. Câte nu mă așteptau?

Bătrânul dud din curtea casei bunicului, râul Motru cu unda lui străvezie, infinitul albastru al mării, ascunzișurile tainice ale zăvoiuului pe unde merg cu vacile și câte și mai câte. Toate mi-au rămas în suflet, dulci amintiri ale unei vacanțe plăcute și împlinite. Porțile vacanței s-au închis, dar se deschid cu hărnicie alte porți ale cunoașterii. Voi descoperi în prima zi de școală noi taine aduse de manualele de clasa a IV-a, clasă în care voi fi.

Rămas bun, vacanță mare!

Bine te-am regăsit, școala mea dragă!

Flamându Mihai-Adrian, cls. a IV-a, Șc. Prim. Apa Neagră

AVENTURA DIN VIS

Am visat acum vreo două luni că eram închisă pur și simplu într-un borcan, dar, într-unul tăiat parcă în cristal de stâncă. Mă învârtam de colo-colo prin borcanul care din când în când scăpăra curcubeie și priveam cu mare mulțumire lumea fluidă, pălpătoare din jur. Când am privit din nou am observat că în peretele borcanului, care scânteia nebunește, apăruseră contururile subțiri ale unei uși. M-am apropiat cu teamă, se simțea în jurul meu un aer cu mii de voci care mă îndemneau să deschid acea ușă, care se transforma în culori calde. Când m-am apropiat, am pus mâna pe ușă, ea imediat s-a deschis. O lumină orbitoare, rece, rece, apoi caldă, caldă a început să mă poarte pe urma ei.

Deodată un sătuc mic dar plin de viață. Oamenii erau mici, mici de tot. Căsuțele lor erau făcute din arbori și flori. Dar ce mi-a marcat gândul a fost un peisaj din fața unui castel, care avea un râu plin de cristale, pe care lebedele seamănă unor prințese.

Trandafirii aveau diferite culori erau roșii, albi, frez, galbeni. Erau foarte diplomați, se aplecau la trecerea călătoru-

drului Soare străluceau tot cerul, se împânzeau peste toate florile, animalele și păsările cerului. Se auzau ciripitul păsărilor, freamătul bătrânului codru.

Deodată am văzut o zână care stătea pe o bancă de trandafir și plângea.

Lacrimile ei se prefăceau în lacrimioare, imediat mi-am adus aminte de

lui. Toate florile erau acolo doar că mi se părea ceva, o floare care lipsea, o văzusem în acel borcan, dar aici nu. Razele mâinilor Soare străluceau tot cerul, se împânzeau peste toate florile, animalele și păsările cerului. Se auzau ciripitul păsărilor, freamătul bătrânului codru.

Atunci imediat m-am trezit, nu mi-am adus aminte prea bine dar, ca semn de mulțumire pe masă am găsit un buchet de lăcrămioare.

Cloșanu Diana, cls. a VI a, Șc. gen. Padeș

„Înainte de orice, scopul unei cărți este să te facă să gândești.” (H. de Balzac)

DREPTURILE SI OBLIGATIILE COPIILOR

1. Ai dreptul la un nume și obligația de a-l cinsti mereu.

2. Ai dreptul la o cetățenie și obligația de a iubi și cinsti țara.

3. Ai dreptul de a nu fi discriminat și obligația de a nu discrimina pe alții.

4. Ai dreptul de a-ți exprima liber opinia și obligația de a gândi ceea ce spui.

5. Ai dreptul de a fi educat, îngrijit și obligația de a îngriji și educa pe ceilalți.

6. Ai dreptul de a te informa gratuit și obligația de a frecventa cursurile școlare.

7. Ai dreptul de a fi protejat de lege și obligația de a nu o încălca.

8. Ai dreptul să te hrănești sănătos și obligația de a nu consuma droguri.

9. Ai dreptul la circulația regulamentară și obligația de a evita accidentele.

10. Ai dreptul la vacanță și obligația de a valorifica timpul liber.

11. Ai dreptul la un mediu nepoluat și obligația de a-l menține curat.

12. Ai dreptul la credință și obligația de a o cunoaște.

13. Ai dreptul la idealuri și obligația de a face ce îți stă în putință pentru a le atinge.

Educ. Păun Mihaela
Ionela

Rolul și importanța religiei în școală

Școala este instituția care nu doar oferă informații teoretice ci și formează caractere, clădește persoane nu indivizi egoiști. O putem numi laboratorul în care se lucrează "asupra întregii ființe a elevului". Scopul este ca elevul să devină un continuator al strădaniilor cărturărești ale predecesorilor, un copil care aduce bucurie părinților săi în tot ceea ce face, un cetățean capabil spre a-l sluji întru prosperitatea patriei sale și o persoană care devine "soluție pentru problemele semenilor săi" și "medicament pentru rănilile pe care egoismul și răutatea le provoacă omului". Pentru îndeplinirea acestora, religia vine în sprijinul școlii ca un partener loial sincer și eficient. Religia este cea care naște o relație, un dialog personal între om și Dumnezeu. Și, firește, "un parteneriat" cu o Persoană desăvârșită, atotputernică, izvor al tuturor ființelor și lucrurilor, o Ființă care iubește pe om cu o dragoste sinceră și dezinteresată- aducătoare de daruri- nu poate avea decât urmări bune, frumoase, constructive și absolut necesare unei armonioase dezvoltări a personalității elevului.

Studierea religiei de către tinerii elevi din școala primară nu face decât să amintească imaginea teandrică a stării de rugăciune pe care pruncii o făceau cu educatoarea la începutul programului.

Religia este cea care-i sprijină pe elevi în procesul de învățare, le arată o cale vrednică de urmat, rugăciunea către Dumnezeu.

Înfățișând sufletul său cel fără de viclesug și mintea sa însetată de cunoașterea lui Dumnezeu, prin rugăciune, copilul primește de la Părintele pruncilor binecuvântare, înțelegere, putere în studiu și ascultare de dascălul său și de părinți.

Menținerea predării religiei în gimnaziu face ca elevul să fructifice roadele rugăciunii, să le dezvolte și să se bucure de ele. Pentru că religia nu este numai un buchet de informații scripturistice, cultice (referitoare la actele de cult ale Bisericii și podoabele ei) sau învățături patristice, ci acea față care invită la deschidere și la flexibilitate, mintea elevului.

Aș spune că tânărul licean are cea mai mare trebuință de religie. Perioada adolescenței este cea mai instabilă emoțional, este etapa vieții în care omul dorește să judece și sa-și creeze model de viață doar bazat pe impulsurile inimii, ca sediu al tuturor sentimentelor și poftelor renunțând la acrivia minții.

În sprijinul adolescentului, religia vine ca un mod de viață care oferă tânărului, clădit în prealabil pe viața credinței, stabilitate emoțională, îl ajută să găsească echilibru între minte și inimă, și nu în ultimul rând îi oferă maturitate de decizie.

Dar mulțimea bunătăților pe care profesorul de religie le propune elevului nu poate fi actualizată decât de lucrarea lui Dumnezeu în Biserică, prin preot.

Religia cheamă la viața Bisericii unde Dumnezeu lucrează în integritatea ființei umane.

Îndrăznesc să spun că religia ca materie de studiu nu este decât teoria care se cere împlinită, practică, experimentată în Biserică și apoi în societate.

Păun Marian Emanoil,
student Facultatea de Teologie

„Înainte de orice, scopul unei cărți este să te facă să gândești.” (H. de Balzac)

DATINI DE PAȘTI

Ouăle roșii

Se spune că în Vinerea Patimilor Domnul Iisus Hristos, când era răstignit pe cruce și suferea pentru păcatele noastre, în cetatea Ierusalimului a venit din altă parte o femeie care a adus cuiva un coș cu ouă.

Pe când trecea prin oraș, a auzit că Domnul nostru Iisus Hristos a fost osândit la moarte și a fost răstignit pe dealul Golgota. Când femeia a auzit vestea aceasta cutremurătoare, inima ei a fost străpunsă de o mare durere. Mântuitorul trecuse odată prin satul ei și-i vindecase fiul ce zăcea bolnav de moarte. Așa cum era, purtând coșul plin cu ouă, a alergat într-un suflet la Golgota. Când a ajuns l-a văzut pe Mântuitorul răstignit, și soldații păzindu-l. Din mâinile și picioarele sfinte ale Domnului, stropi mari de sânge curgeau șiroind și căzând în țărână, lângă crucea lui.

Femeia și-a așezat coșul ei cu ouă acolo jos, lângă crucea Domnului; și aruncându-se la pământ, s-a rugat plângând de durere și frecându-și mâinile a zis:

-Doamne, Iisuse Hristoase, mâinile Tale care au făcut numai bine, picioarele Tale care au umblat să mântuiască, iată oamenii răi le-au străpuns....!

-Binefăcătorul meu și izbăvitorul fiului meu, cum se poate ca Tu să fii răstignit, Tu care n-ai făcut decât bine tuturor oamenilor.....! O, Dumnezeuul meu, Tu te duci acum de la noi. Te rugăm iartă-ne și lasă-ne un semn, să ne aducem aminte totdeauna de Patimile tale cele pentru noi!

Când s-a ridicat femeia de jos, ouăle din coșul ei erau toate roșii pentru că picurase peste ele, din rănile Domnului.

Femeia n-a mai mers acasă ci a rămas la Ierusalim.

În dimineața Învierii a mers și ea, cu alte femei și cu Apostolii, la mormântul Domnului, pe care l-au găsit gol și atunci și-au spus cu bucurie unii altora, „Hristos a înviat”!

Plină de lumina învierii, femeia spunea tuturor despre ouăle roșii din coșul ei, care era semnul Patimilor, pe care Domnul i-l lăsase. Cu ochii strălucind de bucurie, ea împărțea tuturor câte un ou roșu, spunându-le: „Hristos a înviat”!

De atunci în fiecare an, în Vinerea Mare, femeia aceea credincioasă își pregătea câte un coș cu ouă roșii în

amintirea Răstignirii și Învierii Domnului. Apoi le împărțea copiilor și celor mai săraci, spunându-le despre Patimile Mântuitorului.

După aceea pune să le ciocnească în amintirea deschiderii mormântului și Învierii Domnului, vestind cu toții marea bucurie: „Hristos a înviat”!

De la femeia aceasta a rămas obiceiul să fie vopsite ouă de Paști și să fie dăruite în amintirea Patimilor și Învierii Domnului.

După Traian
Torz,
Povești nemuritoare.

SĂRBĂTORILE PASCALE

Știți că?...

... pentru prima dată Paștele a fost sărbătorit în jurul anului 1400 î.

Hr.?

... ultima săptămână a postului care precede sărbătoarea este săptămâna mare, care începe cu duminica Floriilor și se termină cu duminica Pascală?

... săptămâna mare

are menirea

împărtășirii chinurilor lui Iisus?

... în această săptămână se termină postul de 40 zile și natura renaște?

... în ziua de joi a săptămânii mari clopotele încetează să mai bată, vor bate doar Sămbăta Mare?

... mielul este simbolul lui Iisus?

... morții vin în fiecare an în această zi la vechile lor locuințe, unde stau până în Sămbăta dinainte de Rusalii

... dacă doarme o

femeie va veni

Joimarița care o va face incapabilă de a lucra tot anul?

... nu e bine să dormi în Joia Mare, pentru că cine doarme în acea zi va rămâne leneș un an întreg?

SĂ VORBIM CORECT !

„A semnat recipisa de primire”...

Este o expresie care apare frecvent în vorbire, atât de frecvent, încât aproape n-o mai băgăm în seamă.

Substantivul recipisă, înseamnă așa cum ne arată dicționarul, „Dovadă sau adeverință oficială, prin care se confirmă primirea unor acte, telegrame, colete, bani etc., destinate a fi expediate”.

Pleonasmul se înrudește cu altul: „A fost

citat să se prezinte la proces”. În acest context, verbul a cita înseamnă „A chema pe cineva înaintea unei instanțe judecătorești în calitate de parte, de martor sau de informator”. Exprimarea corectă în acest din urmă caz ar fi fost: „A fost citat pentru procesul din data....”, așa cum pentru primul exemplu „A semnat recipisa” ar fi fost de ajuns.

Învățător Viorel Popescu

„Înainte de orice, scopul unei cărți este să te facă să gândești.” (H. de Balzac)

GRĂDINIȚELE SE PREZINTĂ

„Dacă vreți să ne cunoașteți, veniți aici pe acest plai al pandurilor plin de cântece și flori. Veniți aici în „Câmpia Soarelui”, unde fiecare fir de iarbă păstrează urma pașilor lui Tudor Vladimirescu și unde tinerețea este fără bătrânețe iar cântecul și jocul este la el acasă”!

GRĂDINIȚA APA-NEAGRĂ

În data de 08.04.2008 doamna educatoare Ploscaru Eugenia de la grădinița Apa- Neagră împreună cu formația de dansuri a preșcolarilor, pe care îi pregătește, a participat la simpozionul județean pe teme de educație fizică ce a avut loc la Tg.-Jiu. Cu acest prilej copiii au prezentat, în fața participanților la simpozion, o bogată gamă de dansuri populare practicate în zona de nord-vest a județului și au uimit asistența cu frumusețea și autenticitatea costumelor populare. Au fost remarcați pentru modul cum au dansat dar și pentru frumusețea costumelor următorii preșcolari: Nițu Florina, Știucă Gheorghe, Cornea Loredana, Popescu Denisa, Vrâncanu Ionuț, Buză Amelia, Lazăr Ariana.

În colaborare cu domnul învățător Popescu Viorel și cu elevii claselor I-IV, tot la Apa-Neagră, s-au pus bazele unui muzeu ce conține obiecte de port popular, obiecte de uz caznic și gospodăresc, fotografii, documente și alte mărturii foarte vechi

care vin să păstreze tradiția milenară a zonei noastre.

GRĂDINIȚA CĂLUGĂRENI

Paralel cu firul apei Motru așezată de-o parte și de alta a albiei sale se găsește Comuna Padeș.

Vatră străveche de locuire a strămoșilor noștri, a cărei etimologie este latinească, "padină- mică vâlcea", sau de la numele avut în anul 1778 de "Padișul de Jos" și " Padișul de Sus" însemnând podișul de jos.

Cu ani în urmă, la 1850, pe meleagurile satului Orzești se stabilește Mihai Soldășeanu, care din proprie inițiativă pune bazele primei școli din acest sat, cu sediul la domiciliul său. În anul 1951 s-a înființat grădinița pentru copii din satul Călugăreni

În prezent, grădinița noastră poartă tradiția satului de-a lungul anilor și funcționează conform normelor moderne cu un program normal, călăuzită de două educatoare titulare:

Păun Mihaela- Ionela și Ștefănescu Doina.

Grădinița Călugăreni are un efectiv de 50 de preprimari (media), repartizați în două grupe, și anume, grupa mică- mijlocie și grupa mare- pregătitoare.

Cu sprijinul domnului director Pora Constantin, al doamnei profesor coordonator, Băloi Angela și de asemenea cu implicare activă a părinților, grădinița noastră are o bază materială modernă, propice unei optime desfășurări a programului instructiv- educativ (calculator, rețea Internet etc).

În ceea ce privește activitatea instructiv- educativă, derularea programului se desfășoară conform Programului activităților instructiv- educative în grădinița de copii, după o planificare elaborată de cele două edu-

catoare în funcție de particularitățile psiho-individuale și de vârstă ale preprimarilor.

Grădinița noastră promovează noile tendințe educaționale, principiile educației de gen; se desfășoară activități cu părinții, activități extracurriculare- serbări, concursuri, parteneriate etc.

De asemenea, păstrând o permanentă colaborare cu autoritățile locale, am realizat un miniproiect de finanțare- **MINTE SĂNĂTOASĂ ÎN CORP SĂNĂTOS**- pentru amenajarea spațiului de joacă și dotarea grădiniței cu echipament sportiv.

Multe lucruri benefice societății noastre merită să le reazăm, cu sacrificiu sau nu, pentru că preșcolarul de azi este adultul de mâine.

Educatoare:
Păun Mihaela- Ionela

„Înainte de orice, scopul unei cărți este să te facă să gândești.” (H. de Balzac)

OPTIMIZAREA LECȚIILOR DE EDUCAȚIE-FIZICĂ, PRIN OPTIMIZAREA PROIECTĂRII DIDACTICE ÎN FUNCȚIE DE BAZA SPORTIVĂ ȘI MATERIALELE DISPONIBILE ÎN ȘCOALĂ

Orientarea modernă, promovată în prezent în organizarea procesului instructiv-educativ, accentuează funcția formativă și caracterul metodologic al lecției, aceasta fiind rezultatul unei armonizări între proiectarea didactică făcută în funcție de condițiile din școală.

În cadrul proiectării didactice trebuie avut în vedere prioritatea acordată procedurilor metodice și formelor de organizare a activității elevilor în timpul lecției, stimulându-se într-o măsură mai mare spiritul inventiv și gândirea creatoare, inițiativa și independența.

Acestea vor determina o nouă evoluție a concepției despre rolul și funcțiile lecției, impunând perfecționarea conținutului și structurii ei.

Prin realizarea acestei proiectări didactice care să aibă un corespondent real în existența condițiilor din școală poate să pună elevii în situația de a descoperi prin eforturi proprii de gândire, soluții potrivite pentru rezolvarea problematicei create în cadrul procesului de instruire.

Condițiile materiale și baza sportivă existente în școală vor determina modificări însemnate în conținutul și mai ales în structura lecției.

Lecția reprezintă o activitate complexă, care exercită influențe pe planuri multiple. Indiferent de condițiile materiale și baza sportivă pentru a asigura eficiența lecției de educație-fizică, în cadrul proiectării didactice trebuie să se țină cont de următoarele cerințe:

1. Precizarea clară a obiectivelor de referință și a obiectivelor operaționale majore pentru fiecare unitate de învățare.

2. Alegerea judicioasă a detaliilor de conținut și a activităților de învățare.

Dar cel mai important lucru pentru optimizarea lecțiilor

de educație-fizică îl reprezintă folosirea la maximum de eficiență a timpului alocat lecției indiferent de baza materială și materialele disponibile.

Dotarea materială pentru educație-fizică din școlile noastre e extrem de variată. Există multe școli care dispun de condiții foarte bune și bune pentru a desfășura educația fizică, dar există, din păcate, și școli care nu dispun de condiții corespunzătoare pentru desfășurarea lecțiilor de educație-fizică mai ales în sezonul rece.

Există două variante de desfășurare a acestor lecții: în aer liber și în interior. Pentru a se desfășura eficient, aceste lecții necesită o pregătire deosebită. Lecțiile în asemenea condiții (interior), pot aborda teme din calitățile motrice și din deprinderi sau priceperi motrice, cu restricția ca acestea să nu se învețe, ci să se consolideze sau perfecționeze.

Lecția

trebuie să aibă în permanență un caracter dinamic, deci nu se recomandă exerciții statice și nici pauzele prea mari între acestea. În acest sens trebuie să se țină deplină seama de unele cerințe: coridorul sau holul să fie izolate, sala de clasă cu bănci să fie la parter etc. De asemenea pentru desfășurarea acestor lecții sunt necesare unele

măsuri de ordin igienic și organizatoric. Este de subliniat faptul că în cazul desfășurării lecției în clasă cu bănci este contraindicată folosirea unor bunuri didactice (catedră, tablă, bănci) pentru practicarea unor exerciții fizice (rostogoliri pe catedră sau sărituri pe, de pe și peste aceasta, aruncări la țintă în tablă etc.). Această folosire ar deturna scopul didactic și ar crea premisa pentru ca elevii să aibă argumente în scopul continuării exersării și în pauzele dintre lecții.

În concluzie, în momentul când se proiectează unitățile și se eșalonează în planul calendaristic anual și semestrial trebuie avut obligatoriu în vedere condițiile materiale și baza sportivă existentă la momentul respectiv în școală.

Pofesor:
Pora Constantin,
directorul școlii

CREZUL OMULUI DE LA CATEDRĂ

1. Iubește, iar de nu poți iubi peste măsură, să nu iei copii în grijă;
2. Simplifică; a ști înseamnă a simplifica fără a dăuna esenței lucrurilor;
3. Insistă, repetă adoma Naturii care-și poate repeta speciile până la perfecțiune;
4. Învăță-i pe copii cu pasiune; gândește-te că numai astfel se vor apropia de frumusețea care dă naștere la tot ce e bun;
5. Învățătorule, nu-ți irosi elanurile în van; ca să aprinzi făclile trebuie să porți focul în inima ta;
6. Însuflește-ți vorbirea; fiecare lecție va fi mai vie decât o ființă;
7. Cultivă-te pentru ca să dai altora;
8. Amintește-ți că meseria ta are foarte puțin dintr-o marfă și foarte mult dintr-un oficiu sacru;
9. Înainte de a-ți începe lecția de fiecare zi, privește în inima ta și vezi dacă este transparentă;
10. Gândește-te că ai o singură menire, ce depășește propria-ți voință: să crezi lumea de mâine!

Gabriela Mistral - laureată a
Premiului Nobel - 1945

„Înainte de orice, scopul unei cărți este să te facă să gândești.” (H. de Balzac)

Poezii

De Paști

Azi e mare sărbătoare
Și e ziua cea mai mare.
Azi Iisus Hristos a înviat
Și la cer s-a ridicat.

Azi e Paștele cel fericit
Când ciocnim ouă roșii
Și ne bucurăm cu toții
Că Hristos a înviat.

Dima Roxana-Valentina, clasa a-IV-a

Școala mea

Dimineața ,eu mă scol
Și pe ochi mă spăl.
Mănânc,mă-mbrac
Și mă pregătesc să plec.

Plec la școala cea frumoasă
Unde toți copiii-nvăță.
Învățăm cu mic cu mare
Școala noastră-i ca o floare.

Școala Padeș se numește,
Școala noastră strălucește,
Cu profesori minunați
Și elevi disciplinați.

Popescu Marius Ionuț, clasa a-VII-a

Un motan pe ocean

Motănilă cel bălan
S-a suit într-un lighean
Și i-a spus altui motan,
Că plutește în ocean.

Dar oceanul ce era!
O băltoacă,vai de ea!
Nici tu valuri,nici tu port,
Căci era mai mult din glod.

Și cum se fălea motanul
I s-a răsturnat ligheanul.
Vai!Mi s-a făcut bălanul,
Negru precum e catranul.

Culeasă de Popescu Veronica Elisabeta, clasa a -VI-a

Să ne-mbărbăteze
Luceafărul pe moarte,
El nu vrea onori
deșarte,
Ci poezia s-o ducem
mai departe,
Într-o carte!

Se lasă o tăcere,
O liniște mare.
Fără pierzare,
O liniște mare...

Și-mi zice:
"Du mai departe poezia!"

O lacrimă curge pe obraz,
Apoi se duce...
Se las-o tăcere,o liniște mare,
Fără pierzare...

*(publicată în revista
"Eminescu", Mehedinți)*

Luceafărul Mihai Eminescu

Rămânem cu suspine pe
față,
Luceafărul s-a stins din
viață.

Rămânem cu ochii-
nlăcrimați,
De parcă am fi fost
uitați...

Nimeni nu ni-l poate
aduce,
Luceafărul s-a stins de
tot!
Cu glasul său amar,dar
dulce,
Eu n-am să pot!

Luceafărul Eminescu
Ne-a spus un cuvânt:
"Fii blând și sfânt.
Și nu uita, poezia e în
mâna ta!"

Eminescu Mihai apare pe cer,
Iar eu mă uit mereu la el,

La mormântul lui Eminescu Mihai

Era tăcut mormântul tău.
Așa eram și eu.
Era tăcută fața ta,
Parcă-mi spunea ceva.

Era tăcut în jurul tău
Erau tăcuți și codrii.
Era tăcut surâsul tău,
Surâsul melancolic.

Erau tăcute toate
Iar tu, Eminescule,du-te
Căci poate-ntr-o zi...
poate.

Erau și stele-n jurul tău
Cu greu...
Îți puseră coroană
Pe tine, Eminescule, în
noapte te luară.

„Înainte de orice, scopul unei cărți este să te facă să gândești.” (H. de Balzac)

Enormități sunt multe
Prezente în natură
Din toate, una este
Oricum cea mai măreață.

Căci cei ce au văzut-o
Pe loc încremeniră,
Nu le venea să creadă
Că poți plăti un
preț.

Coloana Infinitului

Un nume despre care
Mereu veți auzi:
Coloana Infinitului.

Prof. Maria-Elisabeta Diaconu

Istoria marchează,
ce-a fost,
Ce este, fi-va,
Tot ce se va petrece,
Va fi și se va trece...

Dar farmecul sacru
Ce va rămâne veșnic
Etern un nume poartă,

Satul meu

Satul meu cu ape line,
Și izvoare cristaline,
Stă la poala muntelui
În câmpia Soarelui.

Satul meu frumos, iubit
Și de lume îndrăgit
Cu mulți săteni gospodari
Oameni extraordinari.

Carabineanu Alexandra-
Silvia, cls.a- VII-a

Doi străini

Eu și cu tine-doi străini,
Doi călători ai vieții,
Doi tineri ce încă știu
Care e rostul vieții.

Eu și cu tine-doi străini,
Doi pământeni sihaștri,
Doi tineri ce încă nu știu
Să zboare către aștri.

Eu și cu tine-doi străini
Rătăcitorii nopții
Doi tineri ce încă nu știu
Ce le rezervă sorții.

Eu și cu tine-doi străini
Preumblătorii veșnici,
Doi tineri ce încă nu știu
S-aprindă lunii sfeșnici.

Prof. Maria-Elisabeta Diaconu

Sărbători

Crăciunul, dat de Dumnezeu
Oricând, ne ajută mereu
E o sărbătoare mare
Iisus Hristos se naște.

Revelion, început de an
Noaptea, ora doisprezece
Să ciocnim paharele,
Să avem și un ban.

Paștele și ouă roșii
Îmi plac foarte mult
Paștele și ouă verzi
Ce mâncăm e foarte bun.

De sărbătorile acestea
Mereu să fim fericiți,
Dumnezeu să ne ajute
Să fim foarte mulțumiți.

Numerele

1, 2, 3 cine
Să înveți e bine.
4,5,6 unde
Să înveți pe bune.

7,8,9 când
Ca să înveți blând.
10,11 ce Română și mate.

12,13 bea
Să înveți cu ea.
14,15 miei
Să înveți cu ei.

16,17 ies
Să nu iei nici un S.
18,19,20 e
Să iei mereu F.B.

Anotimpurile

Primăvara sosește
Iată grădina-nfloarește
Florile or să crească
Și albina o să apară.
Imediat va fi și vară!

În vacanță ne distrăm
Mergem și la Herculane,
De soare ne bucurăm.
Apoi va veni și toamna
Iar începem școala

Ne-apucăm de
învățat
Pe caietul de curat.

Iarna iată o să vină
Mai e mult până
atunci!

Să ne jucăm cu
zăpadă
Și cu bulgări s-
aruncăm.

Stanciu Diana,clasa
a-V-a

„Înainte de orice, scopul unei cărți este să te facă să gândești.” (H. de Balzac)

Școala mea

Școala mea este frumoasă
Toți copiii-nvață bine,
Nu avem materii multe
Și avem și note bune.

În școala mea copiii-s buni
Și sunt tare-ascultători.
Cel mai ușor este luni
Și mai greu e joi.

Cu noi, profesorii sunt buni
Ne ajută-n toate cele,
Ne dau sfaturi multe
Și ne dau și note bune.

În pădure

În pădurea întunecată
Ce din pomi este formată
Tigrii vânează animale
Că le este tare foame.

În pădurea cea imensă
Tuturor le este frică
Iepurilor de panteră
Și gazelelor de tigrii.

Prâslea, odată ce a ajuns pe
tărâmul celălalt a observat că toate
erau schimbate: frunzele copacilor
erau de un verde primăvăratic, flo-
rile erau mai frumoase și mai co-
lorate, păsărelele ciripeau ca în Rai.

Mai merse el cât mai merse și
văzu două drumuri: unul în partea

Chiriașii

Un cățel vorbitor, pe
nume Dino, o strigă pe
stăpâna sa:

Stăpână, stăpână!

-Da, da ce este Dino?

-Câți bani să iau la
chiriași? o întreabă
Dino.

-Dar care chiriași?

-Păi purecii de pe
mine!...

Văduva Alice-Camelia, clasa a-V-a

Prâslea pe tărâmul celălalt

stângă și unul în partea dreap-
tă. La capătul fiecăruia
strălucea o lumină puternică și
multicoloră.

Prâslea era
neho-tărat pe
care dintre ele
să o apuce. Așa
că se gândi
bine și puse o
alună în partea
dreaptă și una
în partea

stângă, apoi lăsă o
veveriță să aleagă
o alună. Veverița
alese alună din
partea dreaptă, așa că el o luă pe
drumul din dreapta.

Merse el cât merse și dădu

peste un râu. Merse pe marginea
râului până ce ajunse la un mijloc.
Acolo, era o scară cu multe trepte,

iar pe fiecare
treaptă scria:
"Ești aproape de
Rai și de prințe-
sa Mara". Văzând
acestea Prâslea
urcă pe scară și
ajunge în Rai,
unde o găsește
pe Mara care îl
aștepta.

După trei ani
Prâslea și Mara s-
au căsătorit și au

trăit fericiți nă la adânci bătră-neți.

Văduva Alice-Camelia,
clasa a-V-a

Iepurașul

Stând lângă mama lui, un pui de iepuraș
zărește dintr-o dată o vrăbiuță. Fiind prea mic, el,
nu putea să-i vorbească mamei sale încât să înțe-
leagă și ea. Iepurașul tot încerca să-i spună mamei
că el vrea să zboare ca pasărea aceea. Gândindu-se
că mama lui nu prea înțelege ce zice nu se mai
obosi să vorbească.

Peste un timp, când crescui mai mărișor și
începu să vorbească mai clar, îi spuse mamei că
vrea să se plimbe. Mama îl luă și porniră la drum.
Țopăiau și iar țopăiau, până când ajunseră într-o
poeniță lungă cu iarbă înaltă și verde.

Deodată, mama lui presimți că de ei se apropie
o ființă rea. Ea trase aer în piept, și dintr-odată, de
pe o piatră, se înălță, sărind. Cu o sperietură
adâncă, îi spuse puiului ei să fugă cât poate de tare,
deoarece în urma lor era un șarpe lung care îi
putea halea dintr-o înghițitură.

Mama știind că șarpele e iute și îl poate înhăța
pe pui cu ochii închiși, nu mai avea ce să facă

decât...

Și dintr-odată, ea se opri, puiul o depăși, iar
șarpele o înhăța de vie. Mama, într-o baltă de sânge
îi spuse puiului să-și continue drumul, cu ochii
plini de lacrimi fierbinți. Iepurașul pleacă cu gân-
dul că va fi singur fără mama lui în viață...

Ureche Roxana-Elena, clasa a III-a

„Înainte de orice, scopul unei cărți este să te facă să gândești.” (H. de Balzac)

PRIETENII

A fost odată ca niciodată un fluturaș care nu avea familie și care zbura în fiecare zi să-și caute de mâncare, până, când într-o zi zări un pom mare cu mere de toate culorile. Se duse la încercând să culeagă dintr-un măr puțin miez.

Deodată pomul îi zise:

- Dragă fluturaș, eu sunt un pom fermecat și dacă îți este foame poți să iei cât miez din mere vrei.

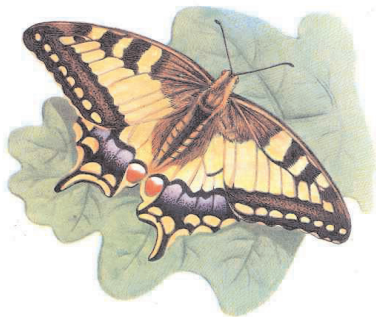
- Mulțumesc!

Își luă fluturașul cât miez putu și plecă.

A doua zi, în timp ce pomul dormea, fluturașul zări un om care se apropie de pom cu un fierastrău în mână. Fluturașul se duse și chemă pe lupul cel mare.

- Domnule lup, vă rog să mă ajutați!

Fluturașul îi povesti totul și

lupul cel mare se oferi să-l ajute.

Omul vroia să se apuce de tăiat, dar tocmai atunci lupul mârâi și omul fugi de frică. Pomul fericit că a scăpat de la moarte le mulțumi celor doi pentru ajutorul dat și își luă ră la revedere. Pomul îl strigă :

-Lupule, stai!

- Da, ce este?

- Pentru că mai ajutat vrea să fac și eu ceva pentru tine.

- Păi cum să mă ajuți! Dă-mi câteva mere.

- Sigur că da! Poftim! Și altădată.

Și au rămas prieteni toți trei.

Într-o zi, pe când stăteau de vorbă, văd o mașină din care ies 3 oameni cu drijbe și topoare. Lupul și fluturașul se ascunseră, însă pomul rămase pe loc pentru că el nu putea să se miște. El se sperie și începu să plângă. Atunci, fluturile zbură până suuuuus la cer și începu să se mărească și să vină în jos ca o săgeată. Oamenii încercară să-i facă rău însă el dădu magie mașinii și ea prinse viață. Îi băgă pe oameni în ea și plecă.

- Mulțumesc, mult de tot! Sunteți cei mai buni prieteni ai mei!

Când vrură să plece văzură o scară albă lungă, foarte lungă. Pomul cu lacrimi în ochi le zise că este scara spre familia lui dar el nu poate să urce deoarece i s-a înțepenit rădăcina în pământ. Atunci, fluturile îi agăță crengile de aripile sale și îl ridică.

- Mulțumesc mult, fluturașule! Ai făcut atâtea pentru mine. Cum o să te pot răsplăti?

- Cu nimic! Au fost cele mai frumoase clipe din viața mea. Voi sunteți adevărații mei prieteni.

Merg ei cât merg și ajung într-un oraș în care erau multe parcuri și multe magazine, și tot felul de clădiri frumoase. Fluturile se duse în parc, pomul la o casă, iar lupul la un magazin de mezeluri.

- Bună ziua! zise lipul. Aș dori o bucată de carne de iepure, vă rog.

- Îmi pare rău, nu mai avem!

Atunci lupul plecă și se duse la un magazin de televizoare. Tocmai intrase o mamă care dorea să cumpere un televizor pentru fiul ei ca să urmărească desene animate cu lupi. Lupul când auzi se duse la ea și-i spuse să-l ia pe el, sigur o să-i placă fiului ei. Îi mai spuse și ca

el este un lup bun care iubește copiii. Femeia încântată la luat la ea acasă.

În acest timp, pomul fermecat a găsit și el la casa la care s-a dus un copil care era supărat fiindcă dorea să planteze o plantă și nu avea. Pomul s-a oferit să-l planteze pe el.

- Mă poți planta pe mine!

- Chiar pot?

- Da!

- Ce bine! Vom fi mereu împreună!

Fluturașul găsi în parc o floare turtită și o-n dreptăță, se împrietenii cu ea și rămaseră

împreună să aibă grijă unul de celălalt.

Și astfel toți și-au găsit pe cineva cu care să locuiască și care să-i ajute, fără să uite unul de altul.

Și trăiesc fericiți până vor da colțul și vor rămâne fără baterii. Sfârșit!

Stanciu Diana,
clasa a-V-a

„Înainte de orice, scopul unei cărți este să te facă să gândești.” (H. de Balzac)

MAMA

Cum aş putea
Să-ţi spun că te iubesc
Să scriu, nu ştiu
Şi-abia pot să-ţi vorbesc.
Acum sunt mic dar îţi promit să
cresc
Şi-atunci din suflet, am să-ţi
mulţumesc.
Pentru că tu mi-ai arătat ce-i
viaţa
Şi-n suflet mi-ai sădit speranţa
Că binele mereu învinge
Şi răul nu te poate-nfrânge
Dar pân-atunci îţi dau în dar un
soare
Să fii ca el strălucitoare.

LA BAL

În grădină-i carnaval
Legumele-au mare bal,
Şi s-au pregătit cu toate

Să-şi etaleze rochiile-nflorate.
Varza-i îmbrăcată la Paris,
Cu multe fuste ca-ntr-un vis
Cartoful este cavaler
Morcovul vine după el.
Ceapa e cea mai elegantă
Cu bluza-i verde-galben par-
fumată
Fasolea e cea mai frumoasă
Şi-aşteaptă miss să fie-aleasă.
Usturoiul este bucătar
Ajutat de-un roşu gogoşar
Ardeii verzi cu pălărie şi cu frac
Dansează doar cu castravetele
burlac
Şi-aşa petrecerea e-n toi, Haideţi
să mergem şi noi.
Niciunde toamna nu e mai fru-
moasă
Ca în grădina noastră aleasă.

Educatore: Rauţ Ana Mirela,
grădiniţa Motru-Sec.

Iarna

Iată iarna a sosit
Şi omătul a apărut
Se apropie sărbătorile
Şi încep urările.

Copiii merg la colindat
De la un capăt la celălalt.
Pe la case ei colindă
Pe gospodari să-i felicite.

Pentru tot ce-au realizat
În anul care urmează
Să le aducă belşug în
casă
Şi pâine multă pe masă.

Grâne multe în hambar
Şi mulţi bani în buzunar.
Sănătate, fericire,
Să încheie anul cu bine.
Instit. Şerban
Minodora

A fost...

Eram copilul,
Ce nu ştia ce e minciuna.
Dar într-o zi,
Când a fost nevoie să spun una
Nu am putut s-o fac
Şi de aceea acum zac.

Nu! N-am putut ca să te mint
Chiar dacă tu mereu ai tot făcut-o
Nu! N-am putut ca să te uit
Chiar dacă tu inima mi-ai rănit-o.

Te iubeam la disperare
Nu credeam în separare.
Însă tu erai un prost,
Dragoste ca asta n-are rost.

Am irosit atâtea sentimente
Pentru cine?

Mă vei păstra tot lângă tine.
A fost ceva frumos,
Dar fără nici un rost.
Căci unde dragoste nu e,
Nimic nu e...!

Pentru o inimă de gheaţă
Care n-a ştiut să iubească
Măcar o dată-n viaţă.
A fost frumos, dar fără rost!

Am crezut că erai altfel decât
ceilalţi,
Însă ne-am înşelat cu toţii
Erai mai rău decât acei,
Ce se iubeau numai pe ei.

Mi-aduc aminte când spuneai
Că fără mine nu puteai,
Vei fi mereu cu mine

Instit. Ionică Luiza-Adela

Primăvara

Primăvară, primăvară
Ai venit la noi în ţară,
Cu miros de floricele
Şi cu glas de păsărele.

Rândunica cea voioasă
Sub straşină îşi face casă.
Cucul cântă-n dumbrăvioară
Că iarăşi e primăvară.
Țepirdea Denisa-Teodosia,
clasa I

"Printre flori ea zboară
Şi cu drag le cere
Dulcea lor comoară
S-o prefacă-n miere."

(anibla)

"Rudă mai îndepărtată
Cu câţelul din ogradă
Prin păduri sălăşluieşte
Şi în haită se găseşte!"
(Ipulu)

Culese de Draghia Ana -Maria,
clasa I

„Înainte de orice, scopul unei cărți este să te facă să gândești.” (H. de Balzac)

**SĂ CUNOAȘTEM ȘI ALTE
LOCURI-PĂDURENI, JUD.
TIMIȘ
(continuare din nr.1)**

ÎNVĂȚĂMÂNTUL

Începuturile învățământului lighezean sunt atestate documentar din 1776, prin documentul nr.334/1776 semnat de Theodor Iankovici, nobil de Mirievo, crăiescul-regesc, director școlar național al școlilor ilirice din Banat și publicat în lucrarea: "Contribuții la Istoria Dezvoltării Învățământului din Banat" scrisă de Petru Radu și Dimitrie Onciulescu.

Nu se știe exact anul construirii primei școli din sat ci doar faptul că a fost construită din zid bătut. Primii dascăli din sat au fost: Iosif Căprariu și Mihai Matei.

Aproximativ pe la mijlocul

sec.XIX se construiește a doua școală pe lângă biserica ortodoxă. După reforma lui Andrei Șaguna, învățământul devine confesional și se face în limba română.

Merite deosebite în culturalizarea maselor are învățătorul Petre Arnăuț care a înființat corul bărbătesc și l-a condus peste trei decenii, prezentându-se la diferite festivaluri ale cântecului bănățean. De asemenea învățătorul preot Aurel Peteanu a avut merite deosebite în culturalizarea romanilor, făcând parte din conducerea unor organisme și societăți culturale, a fost decorat cu "Meritul cultural clasa I pentru școală și opera de cultură".

În anul 1929 locuitorii satului își construiesc un nou local de școală din cărămidă, local în care funcționează clasele I-IV.

Grădinița Pădureni este locul unde îmi desfășor activitatea de 6 ani (fiind născută în Baia de Aramă localitate învecinată cu satul Padeș) și pot spune că Școala cu clasele I-VIII Pădureni, jud. Timiș, este o școală în slujba comunității, având capacitatea de a funcționa ca o structură eficientă și echitabilă pentru toate categoriile de copii și de a asigura progresul tuturor elevilor săi, astfel încât mâine să fie mai buni ca ieri.

"Capul tânărului nu este un vas pe care trebuie să-l umpli,

Ci o făclie pe care s-o aprinzi astfel încât mai târziu să lumineze ca o lumină proprie."

Plutarh

Educatoare Ivășcanu Zina-Cornelia, Grădinița Pădureni, jud. Timiș

ETERNUL EMINESCU

Nici nu s-au deschis bine porțile anului și o dată stă înscrisă în calendar cu slove de aur, dăltuite pe catapeteasma literaturii române; 15 ianuarie - aniversarea nașterii lui Eminescu, Crăciunul literelor noastre, tot așa cum 15 iunie - ziua trecerii Poetului în nenumire - este Paștele scrisului românesc. Pământul a mai dat ocol Soarelui, dar anii se adaugă în van la scara vremii, căci Eminescu rămâne același: veșnic tânăr și visător, "cu ochii mari cât roata istoriei", scrutând tainele universului și ale omului.

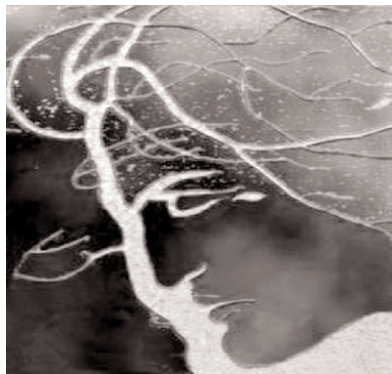
Nu ne mai întrebăm câți ani a împlinit Eminescu - pentru că vârsta lui... ne vârstă, pentru că etatea lui se măsoară cu etalonul Eternității.

De 158 de ani teiul își ninge floarea frumos mirositoare, cu aceeași melancolie, peste generații de îndrăgostiții...

Au trecut 158 de ani de când lacul liniștit și albastru, încărcat cu flori de nufăr, poartă, cu aceeași grație, o barcă...

S-au perindat 158 de ani de când EMINESCU și-a câștigat în sufletele românilor dreptul nemuririi...

Timpul poate cuantifica anii, pe care îi adună ființele și lucrurile trecătoare, poate înlănțui generații, poate rotunji cercuri proaspete în trunchiul arborilor, poate perpetua formele vieții.

lăsându-le pe cele vechi să se stingă, spre a face loc celor noi... Numai zămisirile nepieritoare ale spiritului, paradoxal, scurgerea clipelor nu le vestește, ci le sporește puterea de dăruire peste toate zăgazurile și opreliștile vremurilor.

Omul-Eminescu se identifică, astăzi, total cu Opera - Eminescu. Îi vizităm casa și ograda de la Ipotești, îi privim fotografiile, îi pipăim manuscrisele, visăm nin-

sori de flori și miresme sub crengile teiului său de la Copou, ne închinăm cu pietate la mormântul lui. Facem toate acestea dintr-o acută nevoie de reculegere - întruchipându-l între hotarele ființei noastre ca pe o stare a grației divine.

Trăim în patria-Eminescu, vorbim limba - Eminescu, gândim în chipul - Eminescu, ne așezăm sentimentele în matricea simțirii sale. Fibra operei lui sălășuiește în fiecare dintre noi, ne marchează irevocabil destinul, modul de simțire și de percepție a lumii și a vieții, felul în care comunicăm și ne exprimăm...

Iubim iubirea - Eminescu, numă - rând însingurați aceiași plop mereu "fără soț", suntem melancolici odată cu trecerea anilor "ca norii lungi pe șesuri", mai avem mereu "un singur dor", ne întrebăm unde ne este copilăria "cu pădurea ei cu tot" - indiferent că-l știm sau nu pe de rost.

Cel mai adesea mai degrabă intuit decât înțeles, nimic din el nu ne este străin. Ni-l asumăm în totalitate, nu ne dezicem de nici o silabă a sa - detractori vor fi cât e lumea!... suntem ai săi, suntem poporul - Eminescu!...

„Înainte de orice, scopul unei cărți este să te facă să gândești.” (H. de Balzac)

ÎN SPATELE UMBRELOR

Privesc pe fereastră-plouă. Privesc înăuntrul meu și văd același lucru-ploaie. Privesc în jurul meu și văd doar umbre. Încerc să mă gândesc la viitorul meu și văd doar ceață. Nu înțeleg nimic. Mă simt dintr-o dată doar un punct invizibil ce se pierde în mulțimea altora.

Nu văd nici o lumină, nici o speranță și, de fapt, nici nu știu unde să caut. Simt că întreaga mea viață e o iluzie, că întreaga mea lume e o himeră, iar Universul e o farsă. Și iar nu înțeleg nimic. De ce atâta zbucium degeaba? De ce ne naștem, dacă tot murim? De ce iubim, dacă într-o zi vom regreta? De ce mai au unii puterea de a spera, dacă visele și aspirațiile se risipesc mai repede ca nisipul? De ce mă chinui să rezist și să mă desprind din mulțime, dacă aripile îmi

sunt mereu tăiate? De ce nimeni nu-mi poate răspunde la atâtea întrebări? De ce mai caut răspunsuri, dacă tot știu că nu le voi primi?

N-am nevoie de ele. N-am nevoie de nici un ajutor din exterior. Eu singur voi alunga toți norii ce vor încerca să-mi stea în cale. Îi voi zdrobi, îi voi sfida, îi voi uide. De ce? Pentru că pot. Am tăria să rezist și să fiu chiar fericit în lumea asta ingrată. Am atâta voință în sufletul meu, încât nici nu am nevoie de aripi pentru a zbura. Aș vrea să văd acum dacă mai are cineva curajul să încerce să mă doboare.

Sângele-mi curge atât de repede prin vene, încât știu că, doar dacă l-aș privi, ar cădea. Am atâtea de spus, de făcut, de trăit, încât nici nu cred că voi rezista până dimineață. Simt că m-am descoperit pe ceilalți, că am descoperit lumea ce se ascunde în spatele umbrelor.

Înv. Mircea Marcel Petcu, Tulcea

PONOARE, PLAI DE CÂNTEC ȘI LEGENDĂ (continuare din nr. trecut)

Zatonul Mare - reprezintă un lac de natură carsti-că. Face parte din zona carstică centrală. Ca fenomen carstic reprezintă particularități deosebite și a fost mereu cercetat prin studii și măsurători. În primăverile ploioase, imediat după topirea zăpezilor, el poate atinge dimensiuni impresionante: 2,5 km lungime și peste 20 m adâncime. Când este plin cu apă, oferă o adevărată încântare a privirii, dar el scade brusc odată ce se instalează seceta și oamenii încep să pregătească terenul de pe fundul lui pentru culturile de porumb. Vara aspectul peisajului este dezolant prin ariditate. Locul-fantomă cum a mai fost numit își retrace definitiv apele și peisajul rămâne cxa o rană de urmele roșiatice ale traseelor.

Zatonul Mic - are dimensiuni mai mari primăvara și toamna când

apele care se adună din precipitații nu formează o suprafață așa de întinsă și scad repede păstrându-se mai mult doar în zona numită Valea Pragului. Câmpul de lapiezuri-reprezintă forme carstice care se dezvoltă pe povârnișurile de calcare și au aspectul unor șanțuri ramificate despărțite prin creste. În perimetrul carstic Ponoarele câmpurile de lapiezuri din Dealul Peșterii, Brăzișori și Cornetul Mare se impun prin frumusețe și unicitate. Lapiezurile sunt adevărate coridoare tăiate în rocă drepte și adânci. Cel mai compact și cel mai frumos câmp de lapiezuri este câmpul Cleopatrei. Aici panta este înclinată și câmpul are aspectul unei adevărate cetăți venite din istorie pe care timpul și-a pus amprenta. Un alt câmp de lapiezuri este Câmpul Afroditei care are dimensiuni mai mici spre deosebire de câmpul Cleopatrei. Panta este de circa 30 grade și reprezintă segmentări importante. Apa care macină calcarul este preluată de găuri adânci care o conduc cu siguranță spre galerii necunoscute ale peșterii. Adevărate minuni dumnezeiești sunt aceste forme ale calcarelor pe care apele le spală și vântul le șlefuieste la suprafață.

volumul de precipitații rezultat din ploi și topirea zăpezilor este mare. Privindu-l de pe pod pare o oglindă galben-verzuie înțepată de trunchiurile sălcilor ale căror vârfuri se pierd sub stâncile de pe margini. Se numește Zatonul Mic deoarece

Peștera Ponoarele sau Peștera Podului se află chiar lângă Podul lui Dumnezeu. Din șoseaua care merge spre Balta și Dr.-Tr.-Severin, chiar înainte de a ajunge la Pod se desprinde o potecută care, după ce urci vreo câțiva metri, începe să coboare în trepte pe lângă stâncile de pe margini. La intrarea în peșteră se află un adevărat crov sub forma unei depresiuni de 60 m în diametru în exterior și 50 m la bază. Înălțimea crovului nu depășește 7-8 m. Crovul pare un amfiteatru natural, de jur împrejur gasindu-se stânci roase de vreme și câte o tufă de liliac și măceș care privesc spre cer. Gura peșterii este largă și se profilează sub forma unei arcade. Se pot observa formațiuni mici de stalactite chiar la intrare. Galeria este largă cam de aceleași dimensiuni cu arcadea de la intrare, iar pe partea dreaptă se face un fel de poliță aflată la câțiva metri înălțime pe care se poate urca. Apoi se strâmtează sub forma unei porți ca și cum ai păși într-o altă lume. Pe tavanul peșterii se găsesc multe formațiuni de stalactite. Stalagmitele apar și ele sub forma unor movile care ar vrea parcă să bareze intrarea. Pe tavan se observă urme roșietice care reprezintă urme clare de lilieci. Peștera adăpostește o colonie importantă de lilieci. Peștera Podului este opera apelor zatonului care se drenau cândva prin galeriile ca și pe sub arcadea Podului Natural detașat acum de restul peșterii în urma unor prăbușiri.

(Educat. Geta Lăscău - Grăd. Gărdăneasa - continuare în nr. viitor)

„Înainte de orice, scopul unei cărți este să te faci să gândești.” (H. de Balzac)

IN MEMORIAM:

„Legea nescrisă a tradiției spune că viața nu se sfârșește odată cu noi, ci, ca într-o revărsare de miresme, ea își continuă căutarea, chiar și dincolo de mormânt. De aceea mi se pare firesc ca bucuria albastre a începutului să fie udată cu lacrimile care nu mai conțin să se abată pe umărul celor care nu se mulțumesc doar să se cufunde în cunoaștere, ca într-o mare plină de necunoscut, ce se refuză conștiinței însetate de adevăr”

DRÂND (ȘALAPA) CODRUȚA

Născută la 3 mai 1977 în Călugăreni, Padeș.

Decedată la 3 octombrie 2006

Clasele primare le face la Școala din satul natal, unde am avut-o elevă, ca de altfel și clasele V-VIII.

Urmează cursurile Școlii Normale

„Spiru Haret” Tg-Jiu specializarea educatoare, pe care le absolvă în anul 1996 și în urma cărora este repartizată ca educatoare la grădinița din satul natal. Aici funcționează până în anul 2002, când terminând facultatea de litere specializarea limba română este numită profesor de limba română la școala generală din Negoiești, jud. Mehedinți, unde între timp se și căsătorește.

Îi plăceau lectura și muzica (formația rock Scorpions). De asemenea, încă de pe băncile școlii, îi plăcea să scrie versuri în care își așternea gândurile. Mamă a unui băiețel, când se credea realizată o boală nemiloasă a răpit-o din mijlocul celor dragi lăsând în urmă durere și regrete eterne.

Cunoscând-o îndeaproape timp de patru ani cât am avut-o elevă, fiind coleg cu mama ei timp de 12 ani la aceeași școală și foarte bun prieten cu tatăl ei, care a plecat dintre noi mai înainte, parcă pentru ai pregăti ei locul, am considerat că este de datoria mea să-i aduc un ultim omagiu în acest fel.

DUMNEZEU SĂ TE ODIHNEASCĂ ÎN PACE (Codru Verde așa cum îi plăcea tatălui tău să-ți spună)!

SUFLETULUI MEU

Să-mi spui povestea ta sufletule
Și să te topești apoi
În zăpada firească a trupului meu
Pentru că eu nu cunosc cosmosul din care
Tu îți culegi sevele,
Nici pământul pe care pașii tăi înfloresc
Și adună zări singuratece.
Să-mi spui povestea ta sufletule.
Tu, suflet bătrân. Tu, melodie abstractă...

JOCUL LUMII

Sub ochii mei se-nchid petale
Și flori neînflorite se-ofilesc
Lumini și stele, pe ceruri, trecătoare
Se sting în tainic și dulce pământesc.
Aleile din parcul de-altădată
Se sting sub pașii tăi cei triști,
Chiar tu, materie albastră,
Te-ascunzi în țărână să exiști!...

POEM DINCOLO DE STELE

Viața,
Prima și ultima eternitate
Pe care-o respirăm,
Ne tulbură trecerea,
Cu zâmbetul ei palid.
Iar noi,
Noi suntem amintirile
Născute la periferia soarelui,
Suntem cântecele
Ale căror portative se pierd în neant,
Suntem viața,
Această nestemată floare,
Suntem chinul de dincolo de stele,
De dincolo de lacrimi și visare.....

LUME NOUĂ

Se stinge încet surâsul nopții
Și-o lume nouă
Începe să înflorească din vise.
Cascade de stele se-avântă în tăcere
Spre adâncul valurilor necuprinse.
În jocu-acesta un crâmpel de suflet
Se amăgește solitar și gol
Și parcă-a obosit de-atâta întuneric,
De-atâta așteptare și de-atâta zbor.
El nu mai vrea să fie nici inimă, nici gând
Vrea să renască în idei și-n șoapte
Ca să nu sece-al nopții cald izvor,
De-aceea visele se-ascund în amintiri
Și amintirile își împletesc în noapte
ciudatul decor.

aleargă de-
parte, spre vechiul
sanctuar.
Căutând ceva....
Dar în zadar,
Degeaba sper
că voi descoperi
un chip
ca o umbră
întruchipată acum
într-un vis
necunoscut.
Când lacrimi
ard albumul roșu
și îl transformă

DOR

Acum, când vântul se strecoară
printre frunzele verzi și florile dulci
Un gând purtat de adieri trecute
se desprinde-ncet din umbra anilor de-
atunci
Eu stau pe prispă, iar privirea-mi

în trecut.

Și cât aș vrea să îmi mai poți auzi-
glasul stins de copil necăjit, măcar odată
Chemându-te ca-n anii aceea de demult
și șoptindu-ți: „mi-e dor de tine tată!”.

Rubrica a fost realizată de Înv. Viorel Popescu în
memoria fostei sale eleve Codruța Drînd

„Înainte de orice, scopul unei cărți este să te facă să gândești.” (H. de Balzac)

CUGETĂRI TIMIDE

Să visezi.....
Să te lași pradă
nemărginitului
Să sperii.....
Să uiți că de fapt fiecare
zi e o pierdere
Să iubești.....
Să te joci de-a sentimentele
cu propria
ta dezamăgire
Să ierți.....
Să-ți ștergi din gând
păcatul de-a fi om
Să plângi.....
Să astâmperi setea
obrajilor atinși
de remușcare
Să uiți.....
Să te prefaci că n-ai trecut
și nici prezent
Să mori.....
Să te-ncumești să iei cu tine
cuvintele
în mormânt....

CÂNTEC

Gând la gând cu luna
Mi-am ascuns lumina în
noapte
Dintre toate ceasurile ce
rămân fidele timpului
Doar unul singur bate pe
pereții inimii mele
E o iluzie, un sentiment
că încă n-am murit
Și dacă n-am murit e pentru

că uitarea
Nu m-a cuprins cu tot ce sunt
Încă mai dăinui printre nopți
cu lună
Și chiar și-n cele fără lună
Încă mai număr zilele- azi,
măine, poimăine
Și mai zăbovesc pe
marginea speranțelor
Vreau doar să-mi aștept
tăcerea
Cu tot alaiul unei
nesfârșite întronări
Vreau să mă înalț pe trepte
albe
Trepte pe care nu le voi
coborâ niciodată
Acolo sus e liniștea mea
Mai dulce și mai rece și mai
largă
Decât toate lacrimile norilor.

MĂINE...

Măine...
Poate că te voi uita
Sau poate tu mă vei uita.
Măine...
Va fi ziua regăsirilor
Sau a iluziilor pierdute.
Măine...
Tu vei fi eu, iar eu
Mă voi transforma în tine.
Măine...
Ne vom chema sufletele
Și vom juca hora iubirii.
Măine...
Ce va fi mâine?
O zi ca și ieri, ca și azi?

Sau ziua în care
Uitarea, regăsirile,
eul, iubirea
Vor fi ale noastre?

INIMĂ FĂRĂ TRUP

Din ochii mei cad lacrimi rugi-
nite
Pe lumânări ce fâlăie în pale
adormiri.
Închid cu pleoapele lumina
Ploilor calde care au străbătut
universuri
Și munții cu vârfurile secate
Plutind printre nori.
Pe tâmpla mea fierbinte
Umbrele ard în mozaicuri
gigante.
Și mă dor amintirile
Din veacul acela, când tu
Nu te născusei, inimă fără
trup.

ÎN NOAPTE

Lumina cenușie, ploaie de
vise,
Aripile frânte sub povara
zorilor triste
Le simt în dulceața amurgului
lunii
Când din glasul sufletelor pro-
fanate
Răsună slabă și mută bucuria
Acelor uciși în ceasul
răzvrătirii.
Zăpezi clasice cad peste
trupurile noastre
În noaptea stelară,
Dincolo de întunericul
în care au rătăcit speranțele.

Copilul sărman

De ești copil și ești orfan
Așa în fiecare an...
Și-aștepți ca cineva să-ți dea
O coajă de pâine dacă va vrea.

Așa e greu și-mi pare rău
Copil ca tine am fost și eu.
Așa e și îmi pare rău
Am fost și eu copil sărman.

Bunicii

Sunt cei care te poartă
prin lumea de poveste
O poartă minunată
De basme fermecată.
O pasăre măiastră,
dă de veste.

Cloșanu Diana-Eliza, clasa a-VI-a

Ei nu te părăsesc
în mica fantezie
Și nu te vor lăsa
de întâmpini zmei.
Și cheamă... un crai!
Luptându-se cu ei
în marea poezie.

Ce minunată poartă
Ce ne-o deschid bunicii
Și piticii înainte de culcarea
înnopată.

Să fii poet

Să fii poet nu este greu
Citești, înveți și încă nu ți-e greu
În poezie ești nedumerit
Dar uneori mai ești și necioplit.
De parcă ai fi un
înger nezmerit.

Primăvara

Primăvară, primăvară,
Cu miros de tămâioară
Toporași și ghiocei
Și cu mândri brebenei.

Anotimpul meu iubit
Natura ai renăscut
Și-ai adus în a mea țară
Mândre păsări zburătoare.

Rândunelele-au sosit,
Cuiburile și-au făcut,
Iar pe câmpul plin de flori
Vezi zburdându-se cocori.

Carabineanu Alexandra-
Silvia, cls. a- VII-a

„Înainte de orice, scopul unei cărți este să te facă să gândești.” (H. de Balzac)

Iarna

Anotimpul iarna a sosit,
Noi îi urăm bun venit!
Moale, albă și pufoasă,
Este ca o haină groasă.

Fulgii sunt foarte gingași,
Parcă ar fi fluturași.
Cad puzderie de mulți,
Peste dealuri, peste munți.

Anotimpurile

Primăvara a sosit,
Dealurile-au înverzit,
Ghiociei-au înflorit
Păsările au venit.

Vara a sosit,
Florile au înflorit,
S-au copt livezile,
Fructele sunt cu grămezile.

Toamna a sosit,
Frunzele-au îngălbenit,
Păsările ne-au părăsit,
Și pustiul s-a ivit.

Iarna a sosit,
Frigul a venit,
Totu-i alb și liniștit,
Ca un vis împlinit.

Țepârdea

Nicușor Alexandru -
cls. a IV a Șc.prim.Apa-Neagră

Mama mea

Mamă, draga mea
Eu îți spun așa
Că te iubesc mult
Mâna ți-o sărut
Și-ți urez măicuță
Mulți ani să trăiești
Lângă noi să fii
Și să ne iubești
Măicuță frumoasă

Să fii sănătoasă
Să ai bucurii
Lângă ai tăi copii.

Denisa Țepârdea - Șc.
gen. Padeș

O mama mea!

O mama mea cea bună
Te iubesc până la lună
Și-napoi eu te iubesc
Tot așa eu te doresc.

Măine este ziua ta
Și-ți doresc mămica mea
Toată dragostea din lume
Că tu știi că țin la tine.

Eu sunt fiica ta cea mare
Te iubesc , mamică tare,
Te iubesc până la soare
Te iubesc mămică tare.

Povestea Brăduțului Fermecat

A sosit anotimpul iarna. Peste tot este numai zăpadă. În pădure oamenii caută brazi. În inima pădurii era un brad înalt frumos și plin de zăpadă. Dar nimeni nu vrea să ia acel brad înalt. Brăduțul se simțea singur. Spera să ajungă în casa cuiva, dar nu s-a întâmplat. Moș Crăciun văzând acel brad, l-a fermecat. El a devenit dintr-o dată uriaș, sclipitor ca să se bucure toată lumea de el. Brăduțul putea să și îndeplinească dorințele oamenilor.

Acel brad nu a fost tăiat niciodată. Era împodobit cu globuri din aur și argint și mii de copii veneau la el anual pentru al admira și a le îndeplini dorințele.

Țepârdea Nicușor Alexandru Școala Primară Apa-Neagră Clasa a IV - a

Știați că...

- Cel mai mare lanț muntos din lume se află în orașul Atlantic?
- Cea mai rapidă pasăre migratoare este lăstunul, care poate zbura 500-1000 Km într-o singură zi?
- Cel mai bătrân copac din lume este arborele botezat "Sagu", din Australia, care are aproape 13000 de ani?
- Unele plante carnivore au un urcior atât de mare încât chiar și un șobolan sau o pasăre s-ar putea îneca în el? Urcioarele în formă de trompetă pot avea un metru lungime.
- Deși carnivore, aceste plante nu pot mânca oameni?
- Cercetătorul care le-a acordat o mare atenție, efectuând numeroase observații și cercetări a fost Charles Darwin. Concluziile la care a ajuns în urma studiilor întreprinse de-a lungul multor ani sunt prezentate în cartea "Insectivours Plants", apărută în anul 1875?
- Înainte de a ajunge să zboare, puiul de cuc nu mai are loc în cuib, care este mult prea mic pentru el?

Puiul este aproape cu totul ieșit din cuib, coada și aripile îi atarnă afară, iar pe lângă el se agită două păsări mici care-l aduc tot timpul hrană, încât aproape că intră în ciocul lui?

Despre animale

Anaconda, cel mai mare șarpe din lume...

Gigantul lumii șerpilor este anaconda din America de Sud. Are 10-12 m lungime, circumferința de 60-70 cm și greutatea de 120-130 Kg.

Viața și-o duce mai mult în apă, unde-și prinde și hrana. Acesta constă în porci de apă, păsări, pește, broaște dar și rozătoare care trăiesc prin ținuturile mlăștinoase.

Anaconda este neveninoasă. Puterea atacului său constă în strângerea victimei, de care se apropie pe care se apropie pe care se apropie. După înghițirea unei prăzi mari, greutatea animalului aproape se dublează. Sătul, se retrage greoi în desigur, nemișcat și indiferent la ce se petrece în jur.

Prin dimensiunea sa mare la care poate ajunge, anaconda este periculoasă și pentru om. Este căutat pentru pielea valoroasă, mult apreciată în

marochinărie.

În captivitate trebuie să i se dea hrană vie pentru că altfel o refuză. Unii vizitatori se interesează de zilele când anaconda își primește hrana pentru a asista la un spectacol interesant, dar crud.

Se cunoaște cazul când o femelă a dat o generație de 72 de pui a căror mărime la naștere ajungea aproape 1 m lungime.

Țepârdea Nicușor
Alexandru
Șc. Apa-Neagră

„Înainte de orice, scopul unei cărți este să te facă să gândești.” (H. de Balzac)

La mare

În vacanța mare am fost la mare cu părinții și cu fratele meu.

În fiecare zi am vizitat plaja și am admirat apa cât e de mare, precum și valurile care săreau în sus, am adunat scoici, am făcut poze cu o maimuță, m-am plimbat cu vaporul și am văzut avioane trecând pe deasupra apei.

Într-una din zile am fost în parcul de vacanță, unde m-am plimbat cu clovnul, am văzut indieni, m-am dat în tiribombă și am văzut tunelul groazei.

Părinții mei mi-au luat o grămadă de lucruri: o minge, un colac, un rechin de plastic, ochelari, haine, mărgelile din scoici, etc.

Sunt de părere că la mare sunt multe minunății pe care le poți vedea doar dacă te duci acolo.

Ce frumos a fost la mare!

Sîrbu Otilia-Florentina, clasa 1, Școala Generală Padeș

În excursie

Acum că a sosit primăvara, împreună cu domnul învățător, am hotărât să facem o excursie pe dealurile din împrejurimile satului.

- Copii, ce spuneți dacă mâine dimineață mergem în excursie? spuse domnul învățător.

- Ura! răspundem noi copiii, bucuroși.

A doua zi am plecat cu toții în excursie. În drumul nostru am trecut pe lângă o stație de sortare a pietrei.

- Domnule învățător, priviți acolo! spuse unul dintre elevi, arătând către un deal excavat.

Domnul învățător ne-a explicat atunci că primul strat de la suprafața pământului se numește sol, iar subsolul este format din mai multe straturi de diferite roci. Am trecut printr-o pădurice și am ajuns într-un luminiș unde am poposit. Am admirat frumusețile naturii, am ascultat cântecul păsărelor, am cules flori de primăvară, iar înainte să pornim spre casă domnul învățător ne-a între-

bat:

- Copii, v-a plăcut mica noastră excursie?

- Da! am răspuns noi în cor. Am vrea să vizităm și alte locuri.

În drum spre casă am cântat multe cântece. A fost o zi minunată!

Țepârdea Alexandru

- Mămico, te rog, dă-mi un leu să-l dau unui om care strigă pe stradă!

- Păi, ce strigă?

- Că o înghețată costă 1 leu.

- Monico, ce scrii acolo?

- O felicitare, mămico!

- Și ce-ai scris în ea?

- Nu știu. Nu este frumos să citești o felicitare adresată altcuiva..

- Te doare dintele, puișor?

- Habar n-am. Dintele l-am lăsat la dentist.

- Deci nu mă mai doare.

- Furnicuțo, am venit să-ți cant niște cântece de ale mele!

- Mulțumesc greierașule, dar nu este nevoie. Eu mi-am cumpărat un CD player.

Glume

Remetea Cristina Corina
Școala Primară Apa-
Neagră
Clasa a III - a

„Înainte de orice, scopul unei cărți este să te facă să gândești.” (H. de Balzac)

VERBA VOLANT, SCRIPTA MANENT (Vorba zboară, scrisul rămâne)

NICOLAE LABIȘ
(1935- 1956)

„..... eu nici nu mă întreb ce ar fi devenit dacă trăia, pentru că îl consider un poet pe deplin exprimat, de la care au rămas câteva poeme încântătoare, pe care istoria literaturii noastre nu le poate trece cu vederea(...)” George Călinescu

Date despre viața scriitorului

- S-a născut în anul 1935, în satul Mălini, comuna Poiana Mărului, județul Suceava. A murit în anul 1956, la București.
- Este fiul învățătorilor Eugen și Profira Labiș.

• Încă din copilărie a fost atras de frumusețile naturii, manifestându-și dragostea față de animale, și a început să compună poezii și povești.

• A urmat cursurile școlii primare din satul natal, cursuri liceale la Fălțiceni și Iași apoi cursuri de literatură la București.

• Între 1952-1954 a fost redactor șef la revistele „Contemporanul” și „Gazete literară”.

• De la vârsta de 15 ani a început să publice poezii în diferite ziare ale vremii („Zorii noi”, „Viața românească”)

• În anul 1956 a debutat cu volumul de versuri „Primele iubiri” și a fost primit membru în Uniunea Scriitorilor.

A scris: *volume de versuri: Primele iubiri, Puiul de cerb (publicate în timpul vieții), Lupta cu inerția (postum).

OTILIA CAZIMIR (1894-1967) poetă și prozatoare română

„Gingășia copiilor m-a cucerit dintotdeauna. M-am apropiat de ei văzând, știindu-le poezii vesele cu o ușoară nuanță de ironie”.

Otilia Cazimir

Date despre viața scriitoarei

- S-a născut în anul 1894, în satul Cotul Vameșului, județul Neamț și a murit în anul 1967.
- Este al cincilea copil al învățătorului Gheorghe Gavrilescu.
- Și-a petrecut copilăria în satul natal și a început să scrie poezii de când era mică.
- A urmat cursurile liceale și universitare la Iași, oraș în care și-a petrecut întreaga viață.
- A debutat în anul 1912 în revista „Viața românească”, în care își va tipări majoritatea scrierilor.

• Între anii 1937-1947 a îndeplinit funcția de inspector al teatrelor din Moldova.

• Pentru bogata sa activitate literară a primit numeroase premii și distincții: Premiul Aca-demiei Române (1927), Premiul Femina (1928), Premiul Național pentru Literatură (1937), Ordinelor Muncii (1954).

A scris:

• volume de versuri: Jucării, Baba iarna într-un sat, Lumini și umbre, Fluturi de noapte, Cântec de comoară, Poezii, Versuri.

• Proză autobiografică: Grădina cu amintiri, Prietenii mei scriitorii, A murit Luchi.

GEORGE TOPÂRCEANU (1886-1937) poet și prozator român

„Cred că domnul Topârceanu are cei mai mulți cititori. Sunt chiar unii care îl citesc fără să știe, căci sunt oameni care îi spun versurile pe dinafară, fără să știe de cine sunt făcute, de parcă s-ar fi născut ca poezia populară”. Demostene

Botez

- Date despre viața scriitorului
- S-a născut în anul 1886, la București și a murit în anul 1937, la Iași.
 - Este fiul lui Gheorghe Topârceanu și al Paraschivei.
 - A urmat cursurile școlii primare la București și la Șuici, județul Argeș. La București s-a înscris la

Facultatea de Drept, mutându-se apoi la Facultatea de Litere, fără să o termine.

• În anul 1905, a debutat cu poezii în suplimentul ziarului „Adevărul”. Apoi a mai publicat și în alte reviste.

• Primul volum de versuri „Balade vesele și triste” i-a apărut în anul 1916.

• A ocupat diferite funcții: subsecretar de redacție la revista „Viața românească”, coordonator la aceeași revistă cu Sadoveanu, director al Teatrului Național din Iași și inspector al Artelor.

• Este laureat al Premiului Național pentru poezie. Cu un an în pagini inunale Sfântului de proză umoristică: Pirin Planina, M Sisoaintea morții, a fost ales membru corespondent al Academiei Române.

A scris:

• volume de poezii: Balade vesele și triste, Parodii originale, Migdale amare

• fabule: Câți ca voi!, Bivolul și coțofana, Boierul și argatul, Leul deghizat.

„Înainte de orice, scopul unei cărți este să te facă să gândești.” (H. de Balzac)

PERSONALITĂȚI GORJENE

(continuare din nr.1)

Pe meleagurile gorjene întâlnim o altă serie de personalități gorjene cum sunt scriitorii, prozatorii și dramaturgii (născuți în aceeași lună). Dintre aceștia amintim:

Doina Iovănel Spineanu - poetă, prozatoare, născută la 9 ianuarie 1955, în satul Călugăreni, comuna Padeș, Gorj. A absolvit Facultatea de Filologie-Istorie (secția română-franceză), Universitatea București și Universitatea Timișoara. Pentru volumul de debut "Variațiuni pe tema plângerii" (versuri) a primit o scrisoare de felicitare și binecuvântare de la Sanctitatea Sa, Papa Ioan-Paul al-II-lea, însoțită de o fotografie cu semnătura Sanctității sale. În anul 1999 a înființat Editura "Alter Ego", în 2000 Fundația Culturală Umanitară și Creștină "Vladimir N. Spineanu", în cadrul căreia funcționează Editura Germinal, toate la Drobeta Turnu-Severin.

A colaborat cu: "Columna", "Orizont", "Vatra", "Mladi mai" (Iugoslavia), "Răstimp", "Cultură și credință", "Didahia"

Dintre operele sale amintim:

"Variațiuni pe tema plângerii", "Răzbunare târzie", "Pentru cei mai mici pitici", "Monografie sentimentală", "Învățarea iubirii", "Ana cea fără de păcat", "Cartea serbărilor", "Inocențe târzii", "Povestea pădurii fermecate", "Să ne iubim pământul", "Zece povești cu tâlc", "Graffiti", "Hotarul amintirilor", "Ciclul românesc la D.R. Popescu", "Anotimpurile adolescenței" și multe altele.

Mălăianu Natalia - poetă, prozatoare, născută la 4 ianuarie, 1939, în localitatea Sâmbotin, Gorj. A absolvit Facultatea de Filologie a Universității "Babeș-Bolyai" Cluj-Napoca, profesor de limba și literatura română la Liceul Sadu (Bumbești-Jiu). Membră a cenaclurilor literare "Ion Minulescu" din Bumbești-Jiu, "Hyperion" și "Columna" din Tg-Jiu. A debutat publicistic în anul 1979, cu versuri, iar cu volum în anul 1995.

Colaborări: "Luceafărul" (debut), "Ramuri", "Tribuna", "Cuvântul libertății", "Gorjul literar", "Gazeta Gorjului", "Gorjeanul", "Columna", "Brâncuși", "Hyperion", etc.

Opera: "Colindă târzie", "Cântecul de lut", "Viața pe cont propriu", "În centrul lumii".

Comănescu Marius-poet, născut la 6 ianuarie, 1962, în Drăgoieni, Gorj, absolvent al Facultății de Socio-Psihologie a Universității Spiru-Haret din București.

Colaborări: "Ramuri", "Tribuna", "Gorjeanul", "Ora".

Opera: "Pe când eram ingenuu"

Rădoi N Ion - dramaturg, născut la 7 ianuarie 1908, în localitatea Câmpofeni, com. Arcani, învățător.

Colaborări: "Revista învățătorimii someșene", "Libertatea Gorjului", "Gând nou", "Someșul", "Gorjeanul", "Steagul nostru" (inclus în volumele Gorjul literar).

Opera: "Teatru scurt"

Geamănu N. Aristide - prozator, născut la 9 ianuarie 1902, la Iași-Gorj, com. Drăgulești. A studiat teologia. A fost preot și profesor de religie, greacă, franceză la Școala din Tg-Jiu. În 1937 (10 numere) și 1938 (12 numere) a editat publicația parohială "Foaie pentru suflet", "o gazetă creștină pentru popor".

Colaborări: "Foaie pentru suflet", "Clerul gorjean"

Opera: "Citiți scrierile bune", "Pilde și icoane", "Sfânta minune", (Ioan Albertus Bengelus) "Despre preoție".

(va urma)

Instit. Ionică Luiza-Adela

„Înainte de orice, scopul unei cărți este să te facă să gândești.” (H. de Balzac)

Perle de-ale elevilor de: - clasa a VIII - a

* Comedia "O scrisoare pierdută" s-ar fi putut termina într-un mod mai bun deoarece personajele nu se mai luau la ceartă pe stegulețe și pe voturi.

* În comedia "O scrisoare pierdută" este vorba de Tudorache care vrea să candideze pentru funcția de primar.

* Tipătescu a rămas un simplu cetățean în urma alegerilor.

* Ștefan Tipătescu era profesorul județului.

* Ghiță Tipătescu împărțea steaguri la toate școlile.

* Victoria Lipan avea o stofă de detectiv și avea părul blonduț.

* Victoria Lipan era stresată de dispariția soțului său.

* Dacă autorul ar fi scris alt final al comediei "O scrisoare pierdută", aceasta nu ar mai fi fost la fel de comică.

* "O scrisoare pierdută" este o comedie în care fac persoanele pe care o citesc să râdă.

* "O scrisoare pierdută" este foarte căutată și în ea se simte umorul.

Culese de prof. Ularu Georgiana

GLUME de-ale elevilor

* Înainte de Paști au împodobit un brad.

* La mulți ani de ziua mea.

* Cu ocazia sfintelor sărbători de paște vă urez: Crăciun fericit.

* Cu ocazia serbării de Crăciun te invit la praznic pe care se desfășoară pe 1 decembrie.

* Copiii vor merge în excursie la Sinaia și se vor plimba cu vaporul la muzeu la Porțile de fier.

* Nu călăriți florile!

* Chibritul scarpină o flacăra roșiatică.

* Focul cu jocul este periculos.

* Câinele scrântește la ușă.

*culese de Licăreți Andrei,
clasa a-III-a
Licăreți Alexandru,
clasa I*

Cu gura pâna la urechi ... la matematica

- Florine, cum poti sa împarti 13 mere la 14 copii?

- Le fac mai întâi compot, domnule învățator.

Învățatorul observa ca unul dintre elevi e ocupat în afara lecției.

- Ce tot stergi tu acolo cu guma? Îl întreaba.

- Sterg, fiindca ati spus sa o corectez.

- V-am dat o compunere despre lapte, pe patru pagini, si tu, Ionut, ai scris una singura.

- Sa vedeti, domnule învățator, eu am scris despre laptele condensat.

- Care este cea mai daunatoare pasare? întreaba învățatorul.

- Spun eu - este gata sa raspunda un elev lenes. Cocosul, nu te

lasa sa dormi dupa pofta inimii.

- Cât fac 2+2?

- Mai întâi as vrea sa aflu si parerea celorlalti.

- Copii, în clasa, ori de cate ori doriti ceva, ridicati doua degete. Ati înțeles?

- Daaa ... Raspunde clasa.

Numai Gigel vrea sa stie:

- Dar cand nu dorim nimic cate degete sa ridicam?

- Uite, Florine, ce dinti curati am

- Bine, tata, dar tu ti-i speli de 33 de ani, pe când eu numai de vreo 6!

- Unde-i sora ta, Florine?

- În pat, are piciorul fracturat.

- Vai, dar cum s-a întâmplat?

- Am pariat amândoi, taticule:

cine poate sa alerge pe pervazul ferestrei, si ea a castigat pariul.

Florile de pe balcon au ramas în grija baiatului.

- De ce nu ai udat florile? îl cearța mama.

- Pentru ca eu si Gigel ne jucam cu ele de-a salata.

*Culese de
prof. Diaconu Nicolae*